

Kiválasztottság...

Milyen kiválasztottnak lenni?

Ezt mindenkitől kérdezem, aki olvassa az elmélkedést, hiszen mindannyian kiválasztottak vagyunk. Nem egyformák a lehetőségeink, az adottságaink, de az biztos, hogy Isten mindannyiunkat valami céllal teremtett.

Szóval kiválasztottnak lenni nagyon jó.

Az életünk ajándék – nem tettünk semmit azért, hogy létrejyjünk. Azonban hogy mivel töltjük meg, hogyan élünk, az rajtunk múlik, a mi felelősségünk.

Ajándék élet + lehetőség a kiteljesedett életre – azért ez nem rossz kiindulási pont.

Jézus az evangéliumi szakasz szerint meghívott néhány tanítványt, menjenek vele fel a hegyre. A tanítványok nem mondták, hogy most más dolgom lenne, fáradt vagyok, még előbb el kell intéznem valamit, fáj a fejem, ki vagyok merülve stb. Rászánták az idejüket, energiájukat, fontosnak érezték, és eleget is tettek a meghívásnak.

A hegyre vezető úton és fenn a hegyen megteremtették a lehetőségét annak, hogy meglássanak valami olyat, amire gondolni sem mertek. Ilyenek azok a hatalmas, szóval ki nem fejezhető felismerések, tapasztalások, megvilágosodások, érzések. Ez az az állapot, amit nem szívesen hagyunk ott. A tanítványok is azt mondják, építsünk sátrat, maradjunk még. A „jó nekünk itt” kényelmében szeretnének maradni.

Csodálatosak a felismeréseink, meglátásaink, de mégiscsak tettekre kellene, hogy sarkalljon az, amit a szívünkben, lelkünkben érzünk, mivel a hit a cselekvő szeretettel teljesedik ki.

Ott a hegyen valami csoda történt, de nem Jézus változott meg, hanem a tanítványok. Ők kaptak felismerést – nem a hegy miatt, nem a körülmények miatt, hanem – mert „megnyílt” a szemük és a szívük.

És hogy miért nem beszéltek erről?

Hogy lehet elmondani:

- annak, aki kemény munkával még nem mászott magas hegyre, hogy milyen a havas hegy-csúcson állni, milyen érzések kavarnak ott az emberben?
- hogy milyen egy kisbabának életet adni, ha még a szülőszoba közelében sem járt valaki?
- hogy milyen egy hosszas betegápolás fájdalma, gyötrelme, bánata és mégis jó érzése?
- annak, aki egészséges, elmondani, hogy milyen egy betegséggel küzdeni hosszú éveken át?
- hogy milyen üldözöttnek lenni, ha valakit sosem üldöztek, bántottak?
- hogy milyen egy furcsa, megmagyarázhatatlan élmény, ami te sem értesz egészen, de megváltoztatja az életedet stb.?

Valamennyit megérthet belőle az, akinek beszámolunk az élményről, de átadni, ami velünk történt, mégsem tudjuk. Mert nemcsak tények vannak, hanem minden érzékszervünk is részt vesz egy megtapasztalásban: a látvány, a hangok, az illatok, a tapintás, az ízek és egész lényünk. Hogy lehet ezeket szavakba foglalni?

De tudom, hogy amivel tele van a szívünk, azt nem lehet és nem is kell magunkban tartani, és ha a szavaink és a tetteink is a szeretet útját építik, akkor az életünket jó dolgokkal töltjük meg, és hasznosan éljük azt.

Nekem azt üzeni ma ez az evangéliumi részlet (amit bár ismerek, de mindig szem előtt kell tartanom), hogy sok ajándék van az életemben, és meg kell teremtenem az időt, hogy valami „csodás” felé megnyissam a szívemet. Nem spórolhatom meg az energiát, amit bele kell fektetnem, hogy „felérjek a hegyre”, és tettekre váltsam a felismeréseimet.